

ua/ru/128584-kakie_probeli_v_proektah_novih_hpk_gpk_i_kas_budut_meshat_pr.html

3. Господарський процесуальний кодекс України: Закон України від 06. 11. 1991 р. № 1798-XII. // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#Text>

Науковий керівник: асистент Топал А. С.

Кулик Ірина Володимирівна

*студентка 4-го курсу судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЕЛЕКТРОННІ ДОКАЗИ В ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСІ

У сучасному інформаційному суспільстві досить добре розвиваються електронні засоби інформації і саме вони дають нові можливості фізичним і юридичним особам у сфері ведення господарської діяльності. На мою думку, електронні докази стали актуальним інструментом для реалізації права на судовий захист. Повсякденна комунікація уже давно перевелась у віртуальний простір. Після того як з'явилося поняття «електронні докази» судова практика почала дедалі ширше розглядати та використовувати це поняття. У ст. 96 ГПК Електронними доказами є інформація в цифровій формі, яка містить певні дані та певну інформацію про обставини справи та мають велике значення у справі, зокрема, електронні текстові документи, плани, фотографії, відео- та звукозаписи тощо, також сюди можна віднести веб-сайти, текстові, та голосові повідомлення, бази даних й інші дані, які відображаються в електронній формі. Такі дані можуть зберігатися, зокрема на пристроях, а саме на картах пам'яті та мобільних телефонах. Електронні докази можуть знаходитись і у системах резервного копіювання, і у мережі Інтернет [1].

Слід зазначити, що суди України також почали використовувати електронні документи в якості доказів. Електронні докази мають свій порядок подання, а саме такі докази подаються в оригіналі або в електронній копії і засвідчують це електронним цифровим підписом. Існують також приклади оцінки судами скріншотів з офіційного Інтернет-сайту у справах, які стосуються продажу майна з публіч-

них торгів (Постанова Верховного), або скріншоти, які стосуються спеціалізованого програмного забезпечення підприємства у спорі з контролюючим органом щодо податкових накладних (). Зважаючи на вищезазначене, суди починають все частіше мати справу з електронними доказами і саме це сприяє розвитку інформаційності нашого суспільства.

Аналізуючи думки вчених, а саме С.Я. Фурси, яка зазначала, що розвиток новітніх технологій та принципів формування інформаційного суспільства на початку 21 століття дозволяє стверджувати, що з часом саме електронні засоби доказування будуть поступово витісняти інші. Цікавим є і те, що суди сприймають докази в електронній формі. Проте, їх перевірка є більш детальною та вимагає наявності певних обставин, якими буде підтверджуватись реальність та об'єктивність доказів. Особливо важливим є момент, підтвердження справжності та реальності електронних документів, які подаються стороною як доказ у справі [2].

Також варто зазначити, що електронний доказ як і будь-який інший повинен відповідати деяким вимогам, а саме допустимості, достовірності. На мою думку, потрібно розробити певні правила, які допоможуть визначити належність та допустимість електронних доказів. Для цього варто переконатись у надійності засобу на якому забезпечується цілісність електронної інформації. Разом з тим, можна виокремити ряд питань, що потребують подальшого доопрацювання в рамках проекту ГПК України.

Зважаючи на вищевикладене, доходимо до висновку, що електронні докази в сучасному процесі судочинства не тільки в господарському, а і в інших видах процесів є досить важливим джерелом доказування. Хоча такий вид доказів являється спірним, оскільки іноді трапляється плутанина з визначенням того чи іншого доказу електронним, проте існування можливості використання електронних доказів значною мірою розширює спосіб доведення або спростування порушення прав свобод та законних інтересів учасників справи. Таким чином, процедура збирання та дослідження електронних доказів у судовому процесі потребує суттєвого вдосконалення з метою уникнення будь-яких технічних помилок.

Список використаних джерел:

1. Господарський процесуальний кодекс України: Закон України від 06. 11. 1991 № 1798-XII. // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12>
2. Стадії процесу доказування у цивільному процесі. Галицький районний суд м. Львова: офіційний веб-сайт. URL: https://gl.lv.court.gov.ua/sud1304/knowledge_base/233009/
3. Постанова Верховного Суду від 10. 12. 2019 р. у справі № 910/10002/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86332844>

Науковий керівник: асистент Топал А. С.

Маріна Анастасія Валентинівна, Кінах Дана Дмитрівна

*студентки 4-го курсу судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

НЕПРАВОМІРНЕ ЗІБРАННЯ, РОЗГолошення І ВИКОРИСТАННЯ КОМЕРЦІЙНОЇ ТАЄМНИЦІ

У процесі розвитку ринкових відносин комерційна таємниця стає дуже цінною для суб'єкта господарювання і вимагає надійного правового захисту. На сьогоднішній день в умовах конкурентної боротьби між суб'єктами господарської діяльності володіння даними про технологію виготовлення товарів, способи збільшення прибутку та мінімізації витрат та іншою інформацією, надає певному виробнику переваги на ринку, дозволяє отримати великі прибутки. Будь-яке зібрання, поширення та використання комерційної таємниці є проявом недобросовісної конкуренції, з якою усіма можливими засобами намагається боротися наша держава.

Виникає необхідність забезпечення інформаційної безпеки підприємств за допомогою вдосконалення нормативно-правової бази, яка регулює питання використання комерційної таємниці суб'єктами господарювання. На даний момент система нормативно-правової охорони комерційної таємниці тільки починає формуватися.

У статті 36 Господарського Кодексу України (далі ГКУ) вказано, що відомості, пов'язані з виробництвом, технологією, управлінням, фінансовою та іншою діяльністю суб'єкта господарювання, що не є державною таємницею, розголошення яких може завдати шкоди ін-